

İSLÂM'DA FAKİRLİK ANLAYIŞI

Aziz ve Muhterem Müslümanlar!

Dünya ve âhiretin sahibi olan Allah (cc), insan için lâzım olan her şeyi yaratmış, ondan sonra Hz. Âdem (as)'i dünya sarayına misafir etmiştir.

Demek bu dünyadaki her şey insan için, insan da Allah'a ibadet için yaratılmıştır.

İnsan Allah'ın isimlerini gösteren en parlak bir aynadır.

Gecenin karanlığı nasıl nuru gösterir, insanın nihayetsiz zayıflığı ve acizliği de Kadîr-i Zülcelâl'in kuvvet ve kudretini gösterir.

İnsanın sonsuz fakirliği, hadsiz ihtiyaçları Allah'ın sınırsız zenginliğini, gınasını ve rahmetini gösterir, bildirir.

Zira her şey zıddıyla bilinir. Acizlik ve fakirlik hadsiz düşmanlara karşı insanı Allah'ı tanımaya, bir nokta-i istinat aramaya sevkeder.

Vicdan daima bir **Ganiyy-i Rahîm**'in dergâhına dayanır, duâ ile el açar, muhtaç olduğu her şeyi O'ndan ister. Allah (cc) kuluna her istediğini vermeye **Kadir** bir **Ganiyy-i Mutlak**'tır. Ya dünyada, ya âhirette verir.

Evet, bütün yeryüzünü bir nimetler sofrası yapan, bahar mevsimini bir çiçek destesi gibi o sofranın yanına koyan ve üstüne serpen bir **Cevâd-ı Kerîm**'in misafirine fakr ve ihtiyaç nasıl elîm ve ağır olabilir? Olamaz!

Allah'ın misafiri olduğunu bilen bir mü'min, kullara el açamaz! Fakirliğini halka gösterip dilencilik vaziyetini alamaz!

Daima Allah'a karşı fakirliğini hissedip yalvarır. Fakr ve ihtiyacı, hoş bir iştiha suretini alır.

Kâmil insanlar bu mânâdaki fakirlikle fahretmişlerdir. **Rahman** ve **Rezzak** olan Allah'ın rahmet kapısını çalmışlar, yalvarmışlar; hazîne-i rahmetin en birinci anahtarı olan "**Bismillâhirrahmânirrahîm**"le tükenmez hazinelerin kapısını açmışlar; hadsiz ikram ve ihsanlara nail olmuşlardır.

Muhterem Müslümanlar!

İslâm'da medhüsena edilen fakirlik, yukarıda arzettiğim, **kulun Allah'a karşı fakirliğini** bilmesidir.

Kulun kullara muhtaç hale düşmesi, hiçbir mazereti yokken insanlara yük olması, veren el değil, alan el olması dinimizin çok tehlikeli saydığı bir fakirliktir.

Peygamberimiz, "**Fakirlik küfre yakındır!**" buyurmuşlardır.

Sevgili Peygamberimiz'in ve ashabının hayatından anladığımıza göre Müslümanlar çalışacak, kazanacak fakat zengin olmayacak. **Yâni kazandığını yığmayacak.** Nefsi için saklamayacak, akrabalarına, komşularına, milletine yardımcı olmaya çalışacaktır.

Bir Müslümanın işi ve ticareti İslâm'a uygunsa, bu ehl-i dünya değil, ehl-i diyanettir. Namaz kılan bir mü'minin yaptığı helâl işlerin bütünü ibadettir.

Mühim olan şudur; Müslüman para, mevki kazanacağım diye dinini öğrenmeyi, ibadetlerini ihmal etmemeli! Hırsla harama kaymamalı! Yaptığı iş ona Allah'ı unutturmamalı! Sahabeler gibi çok kazandıkça Allah yolunda çok sarfetmeli!

Dünya dârülhikmettir, sebepler âlemidir, çalışan kazanır. Müslüman olup olmamak farketmez!

Dünya zıtlar âlemidir. Fakir, zengin, kuvvetli ve zayıf bulunacaktır. Haramı ve helâli ayırmadan yaşayanlar ehl-i dünya, ehl-i gaflettir.

Haramlardan kaçan, helâle kanaat eden, farzları, vacipleri, sünnetleri sırasıyla, gücü yettiği kadar yapan ehl-i âhirettir, ehl-i saadettir.

Aziz Mü'minler!

İnsan dünyaya İslâm'ı yaşamak için gelmiştir. İslâmiyet'se dünyayı ve âhireti cennet eden bir dindir. Hadîs-i şeriflerde dünya lanetlenmiş, cîfe olarak bahsedilmiştir...

Bunların hakikî mânâsı, Kur'ân'ın nurlu bir tefsiri olan Sözlere'de böyle izah edilmiştir:

"Dünyanın üç yüzü vardır: *Biri* Esmâ-i Hüsnâ'ya bakar, onların nakışlarını gösterir, onlara âyine olur. Dünyanın bu yüzü gayet güzeldir, nefrete değil, aşka lâyıktır. Dünyanın bu yüzünü sevmek Allah'ın isimlerini sevmektir."

"İkinci yüzü âhirete bakar, âhiretin tarlasıdır. Cennetin mezraasıdır. Rahmetin çiçek bahçesidir. Burada ekilir, âhirette biçilir. Şu yüzü de evvelki yüzü gibi güzeldir. Tahkire değil, muhabbete lâyıktır."

"Üçüncü yüzü haramlara, günahlara, nefsin hevesatına bakan ve gaflet perdesi olan yüzüdür. Şu yüz çirkindir, fenadır, pistir, zaildir, elemlidir, aldatıcıdır. İşte Müslüman bundan kaçınandır. Dünyanın bu yüzünü sevmek, hadisteki ifadesiyle bütün hataların başıdır."

Evet, dünya bir misafirhanedir. İnsan ise onda az duracaktır. Başka bir âleme gidecektir. Ebedî bir hayata namzettir. Elbette misafir olan, ev sahibinin emirlerine göre hareket etmelidir. Kudsî bir hadiste Cenab-ı Hak dünyaya şöyle vahyetmiştir:

"Sana hırsla düşkün olanı mahrum et! Ondan kaç! Seni ehemmiyetle takip etmeyip geri çekilene de ara! Onu mahrum etme! Sana düşkün olanı kendine hizmetçi yap! Sana düşkün olmayana sen hizmetçi ol!"

Müttakîler için hidayet rehberi olan Kur'ân'ı dinleyelim. Mealen der ki:

"Ey insan! Senin elinde bulunan nefis ve maun senin mülkün değil, belki sana emanettir. Bu emanetin Mâlik'i her şeye Kadir, her şeyi bilir bir Rahîm-i Kerîm'dir. O, senin yanındaki mülkünü senden satın almak istiyor. Tâ senin için muhafaza etsin! Zayi olmasın! İleride mühim bir fiyat sana verecek! Sen muvazzaf ve memur bir askersin. O'nun nâmıyla çalış ve hesabıyla amel et! O'dur ki, muhtaç olduğun şeyleri sana rızık olarak gönderiyor ve senin takatin yetmediği şeylerden seni muahaza eder."

Allah'a tevekkül edene Allah kâfidir. Allah Ganiy-yi Mutlak'tır. İnsan Allah'a hâlis bir kul olursa, Allah'ın mülkü olan kâinat onun mülkü gibi olur. İşte gerçek zenginlik budur.